

«Прѣзъ това врѣме безпорядѣка успѣ да се увеличи. Раненитѣ, безъ да чакатъ прѣвѣрзване, слизаха и избѣгваха отъ колата; българитѣ си разпрѣгаха воловетѣ, и така всички — войници, хора, животни — се блѣскаха едни о други, старайки се по-скоро да избѣгатъ. Положението бѣше най-критическо. Началницитѣ изчезнаха; поне азъ и капитанъ Ш не видѣхме ни одного отъ тѣхъ. Безъ да се гледа на шедростъта, съ каквато ние блѣскахме съ хлѣстицитѣ си, едва успѣхме да спремъ само нѣколко души. Наистина, ние, по този начинъ, се научихме, че нѣкой си генералъ заповѣдалъ да отстѣпватъ всички. Паниката бѣше така велика и взе такива размѣри, щото, както отпослѣ ми разказваха, тя се била разпространила и дор'до Свищовъ. Богъ да ви пази отъ подобно ужасно зрѣлище!»

Съ това, — за голѣмо мое съжаление, — се свършва великолѣпния отчетъ на полковника Вонлярлярски за първѣтѣ сражения при Плъвенъ. Азъ не бихъ искалъ нищичко да прибавя отъ себе си къмъ този отчетъ, но, уви! послѣднитѣ редове на този разказъ не ли ни даватъ новъ случай да заплачемъ съ горчиви сълзи при мисльта за това, което се е изплъзнало отъ рѣцѣтѣ ни?

« Паниката бѣше така велика и взе такива размѣри щото се била разпространила и дор'до Свищовъ»

Паниката се била разпространила до Свищовъ А ние не сме могли да прѣслѣдваме, защото сме нѣмали кавалерия!

А конетѣ ли сж, или сж хората, които прѣслѣдватъ?